

familier. Navnlig vil jeg bede at erindre, at det med Hensyn til et andet Lehnprivilegium, nemlig det Privilegium, som giver Greverne Amtmandsret paa Grevskaberne, uden videre er af Regjeringen antaget, at det er bortfaldet ved Grundloven, saant at dette Privilegiums Affkaffelse ogsaa i Virkeligheden er bleven gjen- nemført uden Modsigelse fra nogen Side. Men jeg seer ikke, hvorledes der imellem dette Pri- vilegium og den Forret, hvorom der her er Tale, skulde være nogen Forskjel, der kunde komme i Betragtning. Den eneste Forskjel, jeg kan see, er, at det ene er et Privilegium, som giver en Indtægt, medens det andet ingen Indtægt giver, men jeg troer ikke, at Grund- lovens § 97 kan give nogen Verettigelse til, i denne Henseende at gjøre en Forskjel paa de adelige Rettigheder, naar den uden nogen Ind- strankning nævner enhver adelig Forret. Det er derfor min Mening, at Frihedshart- kornet er bortfaldet ved Grundloven; men hvad der for mig, og jeg troer for flere af Ud- valgets Medlemmer, har været den bestemmende Grund til, ikke at lade denne Mening frem- træde i Udvalgets Betænkning med en fuld- kommen Bestemthed, er, at en streng Fastholden af denne Anskuelse consequent maatte føre til, at der maatte gjøres et Efterkrav til Lehn- besidderne paa den fulde Skat af Frihedshart- kornet, lige fra den Tid, da Grundloven ud- kom; men til at gjøre et saadant Efterkrav har man ikke antaget, at der var nogen sær- deles Anledning eller Dpfordring. Man har derfor ikke heller udtrykelig villet paastaae den anførte Grundlovsfortolkning anerkjendt som den ene rigtige, hvilket man til Begrun- delse af Udvalgets Indstilling ikke kunde ansee som nødvendigt; thi uden Tvivl vil det med Føie kunne siges, at skulde det virkelig være Tilfældet, at dette Privilegium ikke som alle andre adelige Privilegier var ophævet ved Grundloven, nu vel, saa vilde der være An- ledning til nu at ophæve det; den samme Tanke, som har medført, at den lovgivende Magt har affkaffet alle andre adelige Forrettigheder, maa ogsaa lede til, at dette Privilegium maa er- klæres affkaffet.

Gleernp: Efter den Forpligtelse, jeg dertil har som Forslagsstiller, skal jeg tillade

mig at anbefale til det ærede Thing's Op- mærksomhed det paa Affstemningslisten under Nr. 23 af mig stillede Vædringsforslag. For- samlingen vil allerede i gaar af den ærede Rigs- dagsmand for Holbeks Amts 1ste District (B. Christensen) have erfaret, at jeg kun har op- taget, og i Udvalget fremført dette Forslag, men at det egentlig skyder den ærede Rigsdagsmand for Holbeks Amts 2det District (Tscherning) sin Tilværelse. Jeg har overtaget denne, om man vil, noget passiv Rolle, fordi jeg i dette Til- fælde, som i alle andre lignende, hvor det kommer an paa at opnaae bestemte Resul- tater, anseer det for klogere, bedre og nytti- gere, at optage, at tilegne mig og fremføre Andres Tanker og Forslag, saafremt de efter min Overbeviisning ere de, der i det forelig- gende Tilfælde ere de bedste og hensigtsmæs- sigste, end absolut selv at ville opfinde, naar det, jeg kan sætte i Stedet, ikke er saa godt, og endnu mindre bedre end det, som bliver mig givet. Naar man gjenemgaaer den Række af Vædringsforslag, som ere stillede til den fore- liggende Paragraph, vil man see, at de dele sig i to Hovedslags, hvorfra jeg dog undtager det under Nr. 4 af den ærede Rigsdagsmand for Hjørring Amts 2det District (N. Søren- sen), som staaer alene i sit Slags; de andre kunne, siger jeg, henføres under to Hoveddele, de nemlig, som ville affinde sig med det pri- vilegerede Hartkorns Giere paa den Maade, at de enten strax ophæve Skattelettelsen og derfor give en astagende Godtgjørelse, der in- den et vist givet Tidsrum falder bort, og de, der lidt efter lidt, successive, ophæve Skatte- lettelsen, saaledes at ogsaa den inden en vis Tidsgrænde ophører. Den anden Hoveddeel af Vædringsforslagene, udgjøre de, som udtale sig for et bestemt Bederlag, og til den sidste Slags hører det af mig stillede. Jeg har ikke kunnet, og vil fremdeles ikke kunne gaae ind paa de Vædringsforslag, der høre til den første Slags, fordi jeg lige fra det Dieblis, jeg begyndte at befatte mig med, og at tanke over den foreliggende Sag, har meent, at naar det kom til Afgjørelse, da kunde der kun være Tale om to Hovedspørgsmaal, det ene, om der skulde gives Erstatning, og forsaavidt dette blev besvaret bekræftende, da hvor stor.